

Sygn. akt II K 235/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Gorgolewski

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Gelińska

Przy udziale prokuratora: ---

po rozpoznaniu w dniu 30.05.2016 r.

sprawy z oskarżenia Urzędu Skarbowego w T.

przeciwko: J. S. (1), synowi Z. i L. z domu Rogowskiej, urodzonemu (...) w S.,

oskarżonemu o to, że: działając w imieniu płatnika H. B., prowadzącej działalność gospodarczą w P., i w związku z tym będąc osobą odpowiedzialną za terminowe przekazywanie na rachunek Urzędu Skarbowego w T. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych pobranych od wypłat dokonywanych pracownikom zatrudnionym przez w/w płatnika, nie wpłacił na rachunek Urzędu Skarbowego w T. w terminie określonym w przepisach art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361 z późn. zm.) tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki, zaliczki na podatek dochodowy w łącznej kwocie 25.966 zł pobranych w okresie od stycznia 2009 r. do grudnia 2009 r. od wypłat dokonanych pracownikom zatrudnionym w przedsiębiorstwie (...);

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 k.k.s. w zb. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

I. Oskarżonego J. S. (2) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 77 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to, na mocy art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 - 3 k.k.s. skazuje go na karę grzywny w wymiarze 80 /osiemdziesięciu/ stawek dziennych po 70 /siedemdziesiąt/ złotych każda;

II. Na mocy art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. oraz art. 1, art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierza oskarżonemu opłatę w kwocie 560 /pięciuset sześćdziesięciu/ złotych oraz zasądza od niego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 20 /dwudziestu/ złotych.

Sygn. akt II K 235/16

UZASADNIENIE

Sąd uznał za udowodnione następujące fakty:

J. S. (2) ma 55 lat, jest żonaty, ma czworo dorosłych dzieci. Oskarżony ma wykształcenie średnie, z zawodu jest elektrotechnikiem. Aktualnie pracuje na umowę zlecenie, osiąga miesięczny dochód w kwocie 1.300 złotych, nie posiada majątku. Oskarżony był wielokrotnie karany za przestępstwa skarbowe – w tym z art. 77 § 2 k.k.s.

Dowody:

- oświadczenie oskarżonego – k. 51

- karta karna – k. 28-30

H. B. prowadziła w P. działalność gospodarczą pod firmą (...). W dniu 14 października 2008 roku udzieliła ona J. S. (1) pełnomocnictwa do załatwiania wszelkich spraw związanych z prowadzoną działalnością. Od tego czasu to oskarżony faktycznie prowadził przedsiębiorstwo.

Dowody:

- pełnomocnictwo – k. 12

- oświadczenie – k. 13

- umowa o dzieło – k. 14

W 2009 roku z wynagrodzenia pracowników H. B. naliczono i pobrano zaliczki na poczet podatku dochodowego (w łącznej kwocie 25.966 złotych), które jednak nie zostały następnie przekazane na rachunek Urzędu Skarbowego w T..

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego – k. 51v

- karty kontowe – k. 2, 32

- deklaracje – k. 3

- listy płac – k. 18, 20-21

- wykaz zaległości – k. 50

Po inkrymionowanym czynie J. S. (2) popełnił kolejne przestępstwa skarbowe, za które m. in. został skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Dowód: karta karna – k. 28-30

Sąd zważył, co następuje:

Powyższych ustaleń dokonano na podstawie wymienionych dowodów, które ocenione zostały jako wiarygodne – w tym na podstawie wyjaśnień oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Odnośnie kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego winy:

J. S. (2) został oskarżony o to, że: działając w imieniu płatnika H. B., prowadzącej działalność gospodarczą w P., i w związku z tym będąc osobą odpowiedzialną za terminowe przekazywanie na rachunek Urzędu Skarbowego w T. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych pobranych od wypłat dokonywanych pracownikom zatrudnionym przez w/w płatnika, nie wpłacił na rachunek Urzędu Skarbowego w T. w terminie określonym w przepisach art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361 z późn. zm.) tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki, zaliczki na podatek dochodowy w łącznej kwocie 25.966 zł pobranych w okresie od stycznia 2009 r. do grudnia 2009 r. od wypłat dokonanych pracownikom zatrudnionym w przedsiębiorstwie (...) - tj. o przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 k.k.s. w zb. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Przestępstwo skarbowe z art. 77 § 1 k.k.s. popełnia płatnik lub inkasent, który pobranego podatku nie wpłaca w terminie na rzecz właściwego organu.

Ponieważ pobrane od pracowników przedsiębiorstwa (...) pieniądze, stanowiące zaliczkę na poczet podatku dochodowego nigdy nie zostały przez J. S. (2) przekazane Urzędowi Skarbowemu w T., doszło do wyczerpania znamion omawianego przestępstwa skarbowego.

Ponieważ kwota niewpłaconego podatku nie przekroczyła dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia (tj. 187.200 zł) należało uznać ją za kwotę małej wartości, a w konsekwencji czyn przypisany J. S. zakwalifikować jako typ uprzywilejowany z § 2 art. 77 k.k.s.

Z uwagi na fakt, iż oskarżony działał w realizacji tego samego zamiaru (tj. od początku chciał wpłacić Urzędowi Skarbowemu należności) i na przypisany mu czyn składało się wiele zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu (co miesiąc), tym samym należy uznać, iż J. S. działał w warunkach czynu ciągłego, czego odzwierciedleniem jest zastosowanie art. 6 § 2 k.k.s.

Ponieważ oskarżony działał nie w imieniu własnym, lecz na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez przedsiębiorcę tj. H. B. i na mocy zawartej z nią umowy, zastosowanie ma również art. 9 § 3 k.k.s., okoliczność tą odzwierciedlający.

Rozważając kwestię winy oskarżonego, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, że J. S. (2) działał z zamiarem bezpośrednim i swoją świadomością i wolą obejmował zarówno cel, jak i sposób swojego działania. Należy podkreślić, iż oskarżony wprost dążył do uniknięcia zapłaty podatku i doskonale zdawał sobie sprawę z tego, że popełnia czyn zabroniony - już wcześniej popełnił takie samo przestępstwo skarbowe, za które został prawomocnie skazany.

W toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności mogące dawać podstawy do przyjęcia, iż w inkryminowanym czasie oskarżony znajdował się w stanie wyłączającym lub znacznie ograniczającym jego poczytalność – tym samym nie zachodzą przesłanki z art. 31 § 1 lub 2 k.k.

Reasumując - Sąd doszedł do przekonania, iż J. S. był zdolny do zawinienia i działał umyślnie, dlatego też podlega odpowiedzialności karnej za przypisane mu przestępstwo skarbowe.

Odnośnie wymiaru kary:

Występek z art. 77 § 2 k.k.s. sankcjonowany jest karą grzywny w wymiarze od 10 /dziesięciu/ do 720 /siedmiuset dwudziestu/ stawek dziennych.

Skazując J. S. (2), Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 12 § 2 k.k.s. Zgodnie z dyspozycją wskazanego przepisu, Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy sprawcy, uwzględniając jego motywację, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa oraz zachowanie po jego popełnieniu, a także stopień społecznej szkodliwości jego czynu. Sąd wziął także pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, które ma ona osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także uwzględnił potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzekając o karze Sąd posiłkował się także orzecznictwem, zgodnie z którym wymiar kary kształtowany jest tak, iż górną granicę limituje stopień winy, dolną zaś wyznaczają potrzeby prewencji ogólnej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 października 2002 r. w sprawie sygn. akt II AKa 258/02, KZS 2002/10/52), przy czym cele ogólnoprewencyjne kary nie uzasadniają wymierzenia kary powyżej granicy winy sprawcy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 listopada 2000 r. w sprawie sygn. akt II AKa 147/00, KZS 2001/1/24).

Jako okoliczności obciążające, wpływające na podwyższenie wymiaru kary, Sąd potraktował:

wcześniejszą karalność oskarżonego – w tym za takie samo przestępstwo skarbowe

działanie z zamiarem bezpośrednim

nagminność popełniania przestępstw skarbowych przypisanych J. S. (1) – okoliczność ta nie może być obojętna dla wymiaru kary, gdyż jednym z celów który ma ona osiągnąć, jest zapobieganie popełnianiu przestępstw, zwłaszcza tych nagminnych (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 listopada 2008 r. w sprawie sygn. akt V KK 161/08)

ilość zachowań składających się na przypisany czyn i długi czasokres działania

wysoki stopień szkodliwości społecznej czynu, godzącego w tak podstawowy obowiązek jak płacenie podatków, będących podstawą finansowania funkcjonowania państwa, powodującego uszczuplenie należności publicznoprawnej

zachowanie oskarżonego po inkryminowanym czynie – tj. popełnienie kolejnych przestępstw skarbowych.

Na korzyść oskarżonego Sąd poczytał fakt, iż przyznał się on do winy.

Całkowita przewaga okoliczności obciążających w połączeniu z wysokim stopniem winy powoduje, że zasadne jest orzeczenie kary przekraczającej dolną ustawową granicę. Za rozstrzygnięciem takim przemawia przede wszystkim fakt, iż J. S. (4) przypisane mu przestępstwo skarbowe popełnił już jako osoba karana, jak również fakt, iż po nim w dalszym ciągu łamał prawo, co świadczy o tym, że jest sprawcą niepoprawnym, wymagającym zdecydowanej i surowej interwencji. Jednocześnie jednak Sąd wziął pod uwagę fakt, iż oskarżony w innym postępowaniu został skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i to ta kara jest w chwili obecnej głównym gwarantem przestrzegania przez niego prawa – a tym samym w przedmiotowym postępowaniu nie jest konieczne orzeczenie kary grzywny zbliżonej do maksymalnej, lecz umiarkowanie przekraczającej dolną granicę. Po rozważeniu powyższego Sąd skazał oskarżonego na karę grzywny w wymiarze 80 /osiemdziesięciu/ stawek dziennych. Jest ona adekwatna do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, jego motywacji oraz skutków, szczególnie do kwoty nie uiszczonych podatków. Analizując sylwetkę J. S., Sąd doszedł do przekonania, że kara grzywny w orzeczonej wysokości, stanowiąca realnie odczuwalną dolegliwość, powinna sprawić, że oskarżony poważnie zastanowi się nad swoimi czynami. Powinien on równocześnie skonstatować, że jego każdy kolejny występki przeciwko porządkowi finansów państwa, który zaczął regularnie naruszać, spotka się natychmiastową i jeszcze surowszą reakcją. Mając powyższe na uwadze oraz uwzględniając całokształt wskazanych okoliczności sprawy, Sąd doszedł do przekonania, że orzeczona kara będą wystarczające dla spełnienia pożądanych celów prewencyjnych. Z uwagi na fakt, iż ilość stawek dziennych grzywny to 1/9 maksymalnego wymiaru, kara ta nie może być uznana za zbyt surową. Miarą surowości kary nie jest bowiem jej ilościowy wymiar, ale stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej dla danego przestępstwa. Taka sama kara za przestępstwo zagrożone niską sankcją będzie surowa w porównaniu z takim samym ilościowo wymiarem kary za przestępstwo zagrożone sankcją z wysokimi granicami (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 6 czerwca 2012 r. w sprawie sygn. akt II AKa 103/12, KZS 2012/7-8/59), a kary nie zbliżone do granic górnych nie mogą być traktowane jako surowe (podobnie wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 maja 2009 r. w sprawie sygn. akt II AKa 95/09, KZS 2009/6/67). Jednocześnie nie można uznać, aby kara w orzeczonej wysokości była zbyt łagodna i w ten sposób mogła oddziaływać demoralizująco zarówno na uczciwych obywateli, jak i na innych sprawców przestępstw – tym samym spełni swoją rolę z zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Będzie ona przykładem, iż zamachy na należności Skarbu Państwa nie są traktowane pobłaźliwie i osoby parające się tym procederem, zamiast spodziewanych zysków, ponoszą jedynie nieuchronną stratę – także finansową. Mając powyższe na uwadze, Sąd doszedł do przekonania, że tak orzeczona kara zmusi oskarżonego do stosownej refleksji nad swoim postępowaniem i w sposób należyty (szczególnie w połączeniu z wspomnianą już karą pozbawienia wolności) wdroży J. S. do przestrzegania porządku prawnego, zapobiegając jego powrotowi do przestępstwa.

W dalszej kolejności Sąd – zgodnie z dyspozycją art. 23 § 3 k.k.s. – zobligowany był do ustalenia wysokości stawki dziennej grzywny, w oparciu o sytuację zarobkową i majątkową J. S. (2). Ponieważ oskarżony osiąga jedynie niewielki dochód, wysokość stawki określono w kwocie minimalnej, tj. 70 złotych.

Z uwagi na skazanie J. S. (2) – na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. (stosowanych na podstawie art. 113 § 1 k.k.s) oraz art. 1, art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych – powinien on ponieść

koszty postępowania karnego, w tym opłatę. Zasądzone wydatki obejmują zryczałtowaną opłatę za doręczenia w postępowaniu sądowym w kwocie 20 złotych. Kwota opłaty wynika zaś z wysokości orzeczonej kary grzywny i stanowi jej 10%.

Z uwagi na fakt, iż J. S. otrzymuje niewysoki, ale jednak stały dochód, Sąd doszedł do przekonania, że zasądzone należności finansowe nie będą stanowiły dla niego nadmiernego uszczerbku dla niezbędnego utrzymania i nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego z poniesienia kosztów postępowania.